

jersker på den anden er blevet så markant. Også her skal tingene siges ligeud: Problemet er ikke af nyere dato, tværtimod, idet lønforskellen er opbygget igennem en årrække, og her kan satsningen i sygeplejerskernes egen faglige organisation ikke forbigås. Også her må der stilles spørgsmål: Har man i årenes løb satset rigtigt? Har forhandlingsstrategierne været rigtige?

Det tilkommer ikke mig at give svar. Det er evident, at der er mange årsager til, at tingene er gået i baglås på sygeplejerskeområdet, og vi kan som sagt i den konservative gruppe forstå nogle af dem, men derfra og så til at forvente, at vi her og nu i 11. time kan løse et mangeårigt problem i ét eneste snuptag, er ikke bare langt, men også for langt.

Situationen er nu den, at sagen er havnet på Folketingets bord. Regeringen finder tiden inde til et indgreb. Indtil nu har konflikten omfattet 7.000 sygeplejersker, og der har været et rimeligt fungerende nødberedskab, men pr. 1. juni optrappes konflikten. Selv om der er tale om en fuldt lovlig konflikt, og selv om der etableres nødberedskaber, er situationen ved at blive så alvorlig, at der er rimelig grund til at frygte konsekvenserne for mange gamle og syge; heri er vi enige med regeringen.

Vi er også enige med regeringen i, at det er vanskeligt for Folketinget at give sygeplejerskerne en stor præmie for at være gået i strejke, og sådan ville det virke, hvis vi her og nu lovgav om en markant højere procentsats end de 3,5 pct., som 600.000-800.000 ansatte - svarende til hele det kommunale område - har stillet sig tilfreds med ved frivillige forhandlinger. Men det er afgørende for os, at der i lovindgrebet indbygges et perspektiv, der sikrer, at vi ikke om 2 år står i samme situation, og her har vi specielt lagt mærke til lovforslagets bestemmelse om nedsættelse af et udvalg for henholdsvis sygeplejersker og hospitalslaboranter. Kommis-soriet for dette udvalgsarbejde vil vi se nærmere på i udvalget. For os ligger der et centralt perspektiv i over en periode at finde veje til at få sygeplejerskerne indplaceret i en lønramme svarende til lønrammen for politifolk, lærere og andre sammenlignelige grupper - ikke kun af hensyn til dem, der allerede er ansat i sygehussektoren, men også af hensyn til fremtiden. Det er utrolig vigtigt, at vi også fremover har kvalificeret arbejdskraft på området; det fortjener ikke mindst patienterne.

Vi går altså til udvalgsarbejdet med den holdning, at vi støtter regeringens bestræbelse på at

bringe konflikten til ophør, men vi kræver, at det sker med en løsning, som har perspektiv.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Hvorfor, spørger fru Christmas-Møller. Og jeg spørger fru Christmas-Møller: Hvorfor dette hastværk?

For ganske få minutter siden behandlede vi et lovforslag, hvor fru Christmas-Møller havde travlt med, at det var hastværk, hvis vi skulle have det igennem i Tinget, til trods for at det var den almindelige behandling, der kørte. Hvorfor denne ændring af grundsynet nu her i sidste øjeblik? Hvorfor har man efter 10 års regeringsmagt ikke gjort noget ved det, som fru Pia Christmas-Møller tager frem? Hvorfor har man ikke gjort noget? Hvorfor kommer man nu lige pludselig og kan forstå en masse ting? Det er da utroligt. Der har overhovedet ikke på noget tidspunkt været belæg for, at der var nogen, der var livstruede. Det er simpelt hen alene et spørgsmål om, at man går arbejdsgivernes ærinde for at sikre, at de kan undgå at komme til at betale nogle ordentlige lønninger.

Jeg må spørge fru Pia Christmas-Møller: Hvorfor det hykleri?

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Det kan godt være, at Enhedslisten kun har ét grundsyn, det skal jeg ikke udtale mig om, men i Det Konservative Folkeparti har vi faktisk flere grundlæggende principper. Det ene princip går på, at vi ønsker, at arbejdsmarkedets parter forhandler sig frem til løn- og ansættelsesvilkår.

Et andet, nok så vigtigt grundprincip går på hensynet til velfærden og sundheden i befolkningen, og der er altså nogle syge og gamle, som er i klemme i det her. Indtil nu har vi ikke set lig på bordet, men konflikten optrappes pr. 1. juni, og der kommer så oven i købet en sommerferieperiode, hvor ferier og lignende skal afvikles på de områder, hvor der ikke er konflikt. Vi vil ikke påtage os det ansvar. Det kan indebære nogle meget alvorlige følger for dem, der virkelig er i klemme, bl.a. dem, som står på ventelisterne.

Så vi har to principper her, og det er ganske almindeligt, at når forholdene vanskeliggøres for befolkningens sundhed og trivsel, må Folketinget gribe ind, uanset at vi ellers respekterer frivillige aftaler på arbejdsmarkedet. Sådan er det; der er ikke noget unormalt i det.